

"Miért jó Erasmus ösztöndíjasnak lenni?"

Erre a kérdésre biztos vagyok benne, hogy nagyon sok féle választ adnának azok, akik már megtapasztalták, milyen Erasmusos diáknak lenni. Ahányan vagyunk, annyiféleképpen éljük meg a beilleszkedést egy idegen város és egy új egyetem forrágába. Olvashatunk élménybeszámolókat, útikönyveket lapozgathatunk, és bebarangolhatjuk a leendő városunkat a térképen, megtervezve, hogy melyik úton érünk be leghamarabb majd órára.

De eljön az indulás napja, és néhány órán belül egy másik ország idegen városában pislogunk a nehéz címkókkal, keresve, hogy merre induljunk. Mert igen, térképről rémlik, hogy azon a nagy utcán végig, át a hídon és nemsoká ott csillannak az egyetem ablakai, de itt ez most nem ér semmit. Minden új, kavargó a tömeg, a hangosbemondó is más nyelven szól, és túl sok időnek érződik, mire megleled a kijáratot.

Aggódni felesleges!

Az elkövetkező időszak ilyen lesz. Meglepetések, (el)tévedések és rengeteg új ismeret. Megismerjük a várost, az ország kultúráját, kiismerjük magunkat az egyetem labirintusként kanyargó folyosóin, de ami a legfontosabb, megismerjük jobban önmagunkat. Itt tiszta lappal indulunk, kilépve az otthon ránk adott és hozzánk nőtt dobozunkból. Ki kell belőle kászálódni, mert szorítani kezd. Kinőttük és a növekedés fájni is tud.

Viszont a legszebb az egészben, hogy nem vagyunk ezzel egyedül. Hozzánk hasonló diákok közössége vesz körül, akik ugyan ezt élik át, ha nem is épp így. Tudják milyen otthontól és minden megszokottól távol, belevágni az ismeretlenbe. Milyen szerencsések vagyunk, hogy pont velük fújt össze a szél. Egy csapat csodálatos emberrel, akikkel talán sehol máshogy nem találkozhattunk volna, de az együtt töltött félév végén ugyanolyan nehéz elszakadni, mint az otthoniaktól.

Egy lényeges eltérés van: már mást jelent a messze és az otthon.

Ezért jó szerintem Erasmus ösztöndíjasnak lenni, mert az a néhány hónap olyan magasságokba emel és dob utána a mélybe, hogy megtanuljuk kibontani a szárnyainkat, amire máshol kétlem, hogy lehetőségünk lenne. Aki már átélte, az tudja, aki még nem, annak előtte az út. Ideje indulni!

Fazekas Anna Klára

(Hogeschool Rotterdam, Hollandia)